

Resumé

I begyndelsen af det ny årtusind kunne man bevidne ankomsten af det, UNESCO kaldte et "nyt eftermæle" i form af "digital arv," og der er siden gjort store indsatser for at bygge passende arkiver til at rumme og drage nytte af den. Det er dog langt fra simpelt at beskrive en sådan arv og dens arkiver. Hvad er et arkiv? Hvad er kulturarv? Hvordan arver man kultur? Og hvilken forskel gør det, om arkivet er analogt eller digitalt?

Afhandlingen søger at udforske disse spørgsmål, ikke ved at besvare dem enkeltvis, men ved at spørge *til* det digitale kulturarvsarkiv. Afhandlingen sporer visse forestillinger, der knytter sig til arkivet, dets tekniske fundament og udformning, såvel som relaterede politiske og akademiske strategier. Disse forestillinger beskrives som udspringende af et arkivisk løfte – et løfte om, hvad der kan opnås i forhold til viden og social organisering, hvis bare arkivet kunne nå sin fylde. De forskellige forestillinger begrebsliggøres dermed som løftet om henholdsvis arkivisk og politisk *pleroma*: en arkivisk fylde, hvor alt er arkiveret, og det arkiverede objekt umiddelbart viser sig selv, og en politisk fylde, hvor samfundet bliver identisk med sig selv, og der ikke kan eksistere to acceptable modstridende holdninger. Der argumenteres for, at det arkiviske løfte åbner for forskellige strategiske domæner, der fordrer kritisk granskning for at bryde fri af *pleromas* tomme operationer.